

ber, væresteder og fritidshjem osv. osv. De er hverdagens integrationshelte. De har succes hver eneste dag, de oplever, at det kan lade sig gøre: Integration er det muliges kunst. De fortjener en stor tak og anerkendelse for deres indsats, og de får den alt for sjældent. I stedet læser de igen og igen i aviserne om, hvor håbløst alting er, og hører politikerne male en vis herre på væggen.

I Det Radikale Venstre har vi den opfattelse, at vi ikke har nogen uøselige integrationsproblemer i Danmark. Næsten alle vores udfordringer har fundet deres løsning i en eller anden bydel, på en skole eller i en institution. Men desværre vandrer viden og god erfaring ikke videre i tilstrækkelig grad, og det er både synd og u hensigtsmæssigt, for selv om det kan lade sig gøre, og succeshistorierne er der, er der stadig væk store udfordringer.

Regeringen har haft mere end 6 år, og det må stå klart, at regeringen er løbet tør for svar på de udfordringer, vi står over for. Den nuværende regering troede jo, at den med starthjælp og nye familiesammenføringsregler samt asyl- og flygtningepolitik i europæisk bundklasse kunne få en bedre integration. Regeringen holder krampagtigt fast i og forsøger at fastholde et billede, som det i dag bør stå klart for enhver at der ikke er belæg for. Lad mig bare tage et konkret eksempel til illustration. På trods af historisk lav ledighed er der i dag flere ledige indvandrere og efterkommere fra ikkevestlige lande, end da regeringen overtog magten i 2001. Fra 1996 og frem til regeringsskiftet i 2001 reducerede SR antallet af ledige fra ca. 22.000 til 14.000. Ved udgangen af 2007 var det tal steget til 14.700 personer. Det er et paradoks, og det kalder på en ny strategi.

I Det Radikale Venstre arbejder vi med en social 2015-plan, en plan, som sætter ambitiøse, langsigtede socialepolitiske mål for det danske samfund, så de udsatte børn og unge får lige muligheder for god udvikling og derfor ikke bliver til udstødte voksne, så børn og voksne med psykiske lidelser får behandling, så arbejdsmarkedet bliver mere rummeligt, og så kriminelle finder vej ud i samfundet og ikke tilbage i cellen. En social 2015-plan, som kan erstatte regeringens fattigdomsstrategi bestående af starthjælp, 300-timers-regel og kontanthjælpsloft.

Er det god integration, når flere og flere sættes ud af deres boliger, og væksten i antallet især skyldes lejere af anden etnisk oprindelse, der, som Socialforskningsinstituttet skriver, generelt

adskiller sig ved at have en lavere indkomst end både danskere, som udsættes, og lejere generelt? Hver fjerde af disse udsatte lejere er hjemløse året efter. Er det god integration, når vi kan se en vækst i antallet af friheds- og bødestraffe til indvandrere og efterkommere fra godt 13.000 i år 2000 til 19.800 i dag?

I Det Radikale Venstre mener vi ikke, at situationen er tilfredsstillende. Vi har ambitioner på integrationen vegne. Som led i vores sociale 2015-plan vil vi have ghettofænenet på museum. Vi har fremlagt en ghettoafviklingsplan, som skal sikre, at vi i Danmark i 2015 ikke har boligområder, hvor mere end halvdelen af beboerne er på overførselsindkomst. Det betyder helhedsplaner for samtlige problemramte boligområder, som kan omfatte fysiske forbedringer og renovering såvel som boligsocial indsats. Det skal ske i samarbejde mellem kommuner, boligorganisationer og relevante institutioner og myndigheder. Det kræver en indsats, ikke projektmageri, men en vedvarende, stædigt insistende og velkoordineret indsats, indtil problemerne er løst, og ikke indtil pengene slipper op. Vi er klar til at stille ressourcerne til rådighed: 100 mio. kr. om året til en boligsocial indsats, som sammen med Landsbyggefondens midler til problemramte områder vil udgøre en historisk saltvandsindsprøjtning til den lokale integrationsindsats, som foregår ude mellem boligblokkene. Spørgsmålet er ikke, om vi har råd, men om vi har råd til at lade være.

På samme måde er vi klar til at sætte mål for integrationen på arbejdsmarkedet. Vi er blandt Vesteuropas dårligste lande, når det handler om forskellen mellem danskeres og indvandreres deltagelse på arbejdsmarkedet. England, Tyskland, Frankrig, Schweiz, USA, alle gør det bedre. Ifølge DA er mere end hver fjerde ledige indvandrere og efterkommer på kontanthjælp klar til at tage et arbejde inden for social- og sundhedsområdet, og alligevel er den offentlige sektor klart underrepræsenteret, når det handler om ansættelse af nydanskere. Det skriger på handling.

Som led i vores sociale 2015-plan skal forskellen mellem danskeres og nydanskernes erhvervsfrekvens halveres. Det svarer til, at forskellen bliver under 10 pct. Vi nærer altså ikke regeringens angst for at sætte forpligtende mål og håber ikke, at integrationsministeren er parlamentarisk tonedøv, for har man ambition om bredt samarbejde, så tilbyder en samlet opposition med forslaget til vedtagelse i dag en strategi for en målfast, prioriteret integrationsindsats.